

Warszawa, dnia 24 października 2022 r.

Sz. P. Anna Moskwa

Minister Klimatu i Środowiska

Szanowna Pani Minister,

Działając w imieniu Stowarzyszenia Energii Odnawialnej, organizacji zrzeszającej inwestorów i wytwórców energii z sektora odnawialnych źródeł energii, z uwagi na brak możliwości uczestnictwa w procesie konsultacji publicznych, poniżej przedstawiamy stanowisko Stowarzyszenia do *ustawy o środkach nadzwyczajnych mających na celu ograniczenie wysokości cen energii elektrycznej oraz wsparciu niektórych odbiorców w 2023 roku* (dalej: „Ustawa”), która w dniu 21 października 2022 r. została skierowana do Senatu.

Uwzględnienie w Ustawie faktycznie zrealizowanego dochodu

Mechanizm limitowania możliwych do uzyskania przychodów powinien uwzględniać faktycznie realizowany przez wytwórców energii dochód rynkowy, niezależnie od formy umownej, z uwzględnieniem umów o zakup energii i innych operacji, w szczególności tych zabezpieczających przed wahaniami na hurtowym rynku energii elektrycznej oraz z wyłączeniem wszelkiego wsparcia udzielanego przez państwo.

Powyższe powinno więc obejmować zarówno umowy na sprzedaż energii elektrycznej z fizyczną dostawą, jak i wszelkie umowy oparte na mechanizmie różnicowym, których przedmiotem są transakcje finansowe pomiędzy stronami, zależne od bieżącej sytuacji na rynku hurtowym energii. Dodatkowo, spod przedmiotowego mechanizmu powinny zostać wyłączone instalacje korzystające z systemów wsparcia, takich jak system taryf gwarantowanych, system dopłat do ceny rynkowej czy system aukcyjny.

Rekomendujemy tym samym bezpośrednią transpozycję *Rozporządzenia Rady w sprawie interwencji w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania problemu wysokich cen energii* (dalej: „Rozporządzenie Rady”) w zakresie ujęcia definicji dochodu rynkowego: „*dochód rynkowy*” oznacza osiągnięty dochód, który producent uzyskuje w zamian za sprzedaż i dostawę energii elektrycznej w Unii, niezależnie od formy umownej, w jakiej taka wymiana ma miejsce, w tym umów zakupu energii elektrycznej i innych operacji zabezpieczających przed wahaniami na hurtowym rynku energii elektrycznej, z wyłączeniem wszelkiego wsparcia udzielanego przez państwa członkowskie.

Jednocześnie z analizy Ustawy wynika, że do branych pod uwagę w ramach rozliczania limitu ceny przychodów zalicza się te zrealizowane w ramach zawartych przez danego wytwórcę umów sprzedaży energii elektrycznej z gwarancją fizycznej dostawy, pomija się jednak w ramach projektowanych regulacji aspekt umów sprzedaży energii elektrycznej w wymiarze tzw. finansowym czy wirtualnym, stanowiących *de facto* instrumenty finansowe wykorzystywane w celu zabezpieczenia stron przez wahaniami cen energii elektrycznej na rynku hurtowym.

Stoimy na stanowisku, że wprowadzany mechanizm limitu ceny nie powinien zniechęcać uczestników rynku do zawierania bilateralnych zobowiązań umownych, ani generować konieczności zrywania tego typu umów. Powyższe jest szczególnie istotne w kontekście zarówno umów długoterminowych na sprzedaż energii elektrycznej z OZE, jak również wszelkich form przywołanego już *hedgingu*.

Nieuwzględnienie powyższych kontraktów finansowych spowoduje znaczące pogorszenie sytuacji wytwórców, którzy takie umowy zawarli i faktycznie nie czerpią korzyści z obserwowanych obecnie wysokich cen energii i tym samym stoi w sprzeczności zarówno z celem Ustawy, jak również brzmieniem Rozporządzenia Rady. Co więcej, zwracamy uwagę, że umowy te, na gruncie *ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi* podlegają pod definicję kontraktu na różnicę z art. 2 ust. 1 pkt h) tej ustawy, co pociąga za sobą konsekwencje natury regulacyjnej.

Mając na uwadze powyższe postulujemy, by mechanizm rozliczeniowy dotyczył faktycznie zrealizowanych przez wytwórców przychodów z tytułu sprzedaży energii elektrycznej, niezależnie od formy umownej, w jakiej jest ona realizowana, z uwzględnieniem umów o zakup energii i innych operacji, w szczególności tych zabezpieczających przed wahaniami na hurtowym rynku energii elektrycznej oraz z wyłączeniem instalacji korzystających z systemów dystrybucji pomocy publicznej.

Powyższe pozwoli na uniknięcie poważnego ryzyka w postaci konieczności rozliczania się z wirtualnych, w praktyce niezyskiwanych przychodów, występującego, w przypadku nieuwzględnienia zabezpieczeń terminowych. Jednocześnie należy podkreślić, że nieuwzględnienie przywołanych umów o charakterze finansowym, będzie sprzeczne z kierunkiem wyrażonym w Rozporządzenie Rady i z dużym prawdopodobieństwem doprowadzi do tego, że umowy te nie utrzymają się w obrocie prawnym.

W konsekwencji dojdzie do sytuacji, w której ograniczona czasowo interwencja o charakterze regulacyjnym, przełoży się na unieważnienie umów o wieloletnich okresach obowiązywania. Postulujemy więc, by mechanizm limitowania przychodów odnosił się do faktycznego przychodu wytwórcy, a więc z uwzględnieniem również wirtualnych umów na sprzedaż energii elektrycznej, nie zaś przychodu teoretycznego.

Rozliczenie limitu ceny dla wytwórców OZE

Zważywszy na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego jest bardzo istotne, by projektowana ingerencja powstawała z założeniem, że wytwórcy energii elektrycznej w Polsce powinni zachować zdolność do działalności operacyjnej i inwestycyjnej. Wychodzimy z założenia, że powinno to być jedną z przesłanek delegacji ustawowej do określenia limitów cenowych.

Poziom, na którym ustalone zostaną limity ceny, nie powinien zagrażać zdolności wytwórców, wobec których jest stosowany do odzyskania kosztów inwestycji i kosztów operacyjnych oraz powinien chronić przyszłe inwestycje i zachęcać do ich realizacji. Nadmierne ograniczanie przychodów tych wytwórców może spowodować zapaść inwestycyjną tego sektora w perspektywie długoterminowej, a co za tym idzie doprowadzić do wzrostów cen energii. Nie bez znaczenia w tym kontekście pozostaje obserwowana bezpośrednia korelacja pomiędzy udziałem energii z sektora OZE w realizacji zapotrzebowania

Warto podkreślić, że utrzymujące się konsekwencje stanu epidemii, skutki społeczne i gospodarcze agresji Rosji na Ukrainę oraz dynamicznie zmieniające się uwarunkowania geopolityczne powodują, że parametry, w oparciu o które realizowane są projekty inwestycyjne, szybko stają się nieaktualne.

Powyższe wynika z obserwowanych zaburzeń łańcuchów dostaw, wzrostu cen komponentów i surowców, w tym stali, jak również problemów firm budowlanych z terminową realizacją inwestycji z uwagi na między innymi brak personelu, obecnie nasilonych w związku z przywołaną inwazją. Powyższe znajduje odzwierciedlenie we wszystkich stadiach rozwoju projektów: na etapie budowy, eksploatacji, czy w kontekście ich finansowania i kosztów kapitału.

Aktualnie znaczna liczba projektów, w szczególności farm wiatrowych, wchodzi w fazę realizacji, co skutkuje wzmożoną konkurencją o usługi wykonawstwa i robót budowlanych w odniesieniu do sektora rynku, który w ostatnich latach funkcjonował w bardzo ograniczonym zakresie. Przywołana ograniczona dostępność personelu firm budowlanych przekłada się na silny wzrost ogólnych kosztów wykonawstwa inwestycji infrastrukturalnych. Znacząco wzrastają również koszty eksploatacji, w tym serwisu i innych kosztów stałych, z uwagi na rosnącą inflację, czy konieczność nominowania umów w walucie EURO.

Istotnym problemem pozostaje również wzrost kosztów finansowania projektów, z uwagi na dynamicznie zmieniającą się politykę pieniężną w kraju i wskaźniki makroekonomiczne, w tym znaczący wzrost wskaźnika WIBOR. Dodatkowo zwracamy uwagę na fakt, że w obliczu rosnących kosztów bilansowania dostaw energii elektrycznej, pogarsza się perspektywa sprzedażowa wytwórców energii w źródłach mniej stabilnych, takich jak wiatrowe czy fotowoltaiczne.

Mając na uwadze powyższe postulujemy, by projektowany limit ceny dla instalacji OZE, w przypadku energetyki wiatrowej wynosił nie mniej niż 500 zł/MWh, a w przypadku instalacji fotowoltaicznych nie

mniej niż 600 zł/MWh. Powyższe wartości zapewniają pokrycie kosztów inwestycyjnych i operacyjnych, a co ważniejsze, nie zniechęcą do inwestowania w nowe, niskoemisyjne aktywa wytwórcze.

Jednocześnie warto podkreślić, że utrzymanie zbliżonych do siebie wartości na poziomie poszczególnych krajów Unii Europejskiej, pozwoli ograniczyć wpływ na bieżące funkcjonowanie rynku wewnętrznego i uniknąć arbitrażu między krajami. Postulujemy tym samym utrzymanie limitów na poziomie jak najbliższym temu, który przyjęto w ramach *Rozporządzenia Rady w sprawie interwencji w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania problemu wysokich cen energii* (dalej: „Rozporządzenie Rady”), tj. 180 EUR/MWh, w przypadku instalacji o niskich kosztach wytwarzania energii, tzw. inframarginalnych.

Działalność spółek obrotu

Zwracamy również uwagę na doniosłość projektowanych regulacji w kontekście funkcjonowania na krajowym rynku elektroenergetycznym spółek obrotu oraz potencjalne ryzyko zaburzenia konkurencji i umożliwienie pojawienia się monopolu na tym rynku. Ustawa w obecnym kształcie przewiduje rozwiązania, które z dużym prawdopodobieństwem utrudnią, a w niektórych przypadkach uniemożliwią dalsze działanie licznych sprzedawców energii elektrycznej.

Mając na uwadze powyższe, w załączeniu do niniejszego pisma przekazujemy szczegółowe propozycje zmian do Ustawy.

Z wyrazami szacunku,

Łukasz Zagórski

Prezes Zarządu

Propozycje poprawek Stowarzyszenia Energii Odnawialnej do ustawy o środkach nadzwyczajnych mających na celu ograniczenie wysokości cen energii elektrycznej oraz wsparciu niektórych odbiorców w 2023 roku

Poprawka nr 1 – Uwzględnienie wirtualnych umów sprzedaży energii

W art. 2 ustawy po pkt 6 dodaje się pkt 6a) w brzmieniu:

„6a) umowa wirtualna sprzedaży energii elektrycznej – umowa dotycząca rozliczeń pieniężnych pomiędzy wytwórcą energii elektrycznej lub podmiotem należącym do tej samej grupy kapitałowej co wytwórca a odbiorcą końcowym w rozumieniu art. 3 pkt 13a ustawy - Prawo energetyczne lub pomiędzy wytwórcą energii elektrycznej lub podmiotem należącym do tej samej grupy kapitałowej co wytwórca a przedsiębiorstwem energetycznym wykonującym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, poprzez zwrot różnicy pomiędzy określoną w umowie ceną energii elektrycznej a ceną energii elektrycznej na hurtowym rynku energii elektrycznej;”

W art. 2 ustawy pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) cena rynkowa – cenę energii elektrycznej netto określoną w zł/MWh ustaloną w ramach:

a) umowy sprzedaży energii elektrycznej – w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną cena ta jest ustalona w ramach umowy sprzedaży energii elektrycznej, w ramach której to przedsiębiorstwo sprzedaje energię elektryczną,

b) umowy wirtualnej sprzedaży energii elektrycznej - w przypadku wytwórcy energii elektrycznej lub podmiotu należącego do tej samej grupy kapitałowej co wytwórca, który zawarł umowę wirtualną sprzedaży energii elektrycznej przed dniem wejścia w życie ustawy cena ta, w zakresie wolumenu energii elektrycznej objętego tą umową, jest równa cenie określonej w umowie zgodnie z brzmieniem tej umowy na dzień poprzedzający wejście w życie ustawy, od której wyliczana jest różnica do ceny energii elektrycznej na hurtowym rynku energii elektrycznej na potrzeby rozliczeń między stronami umowy, lub

c) rynku bilansującego energii elektrycznej;

Uzasadnienie

Mechanizm limitowania możliwych do uzyskania przez wytwórców energii elektrycznej przychodów powinien uwzględniać faktycznie realizowany dochód rynkowy, niezależnie od formy umownej. Dlatego konieczne jest uwzględnienie umów o zakup energii i innych operacji, w szczególności tych zabezpieczających przed wahaniami na hurtowym rynku energii elektrycznej (umowy bez fizycznej dostawy energii elektrycznej, tj. wirtualne umowy PPA, z j. ang. *Power purchase agreements*). Powyższe powinno więc obejmować zarówno umowy na sprzedaż energii elektrycznej z fizyczną dostawą, jak i wszelkie umowy stanowiące instrumenty finansowe, których przedmiotem są transakcje pieniężne realizowane pomiędzy

wytwórcami a odbiorcami energii elektrycznej, w związku ze sprzedażą i dostawą energii elektrycznej w Unii przez stronę takiej umowy.

Powyższe wynika z *Rozporządzenia Rady w sprawie interwencji w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania problemu wysokich cen energii* (dalej: „Rozporządzenie Rady”), zgodnie z którym pułap dochodów powinien odnosić się do dochodu rynkowego. Zgodnie z art. 2 pkt 5 Rozporządzenia Rady: *„dochód rynkowy” oznacza osiągnięty dochód, który producent uzyskuje w zamian za sprzedaż i dostawę energii elektrycznej w Unii, niezależnie od formy umownej, w jakiej taka wymiana ma miejsce, w tym umów zakupu energii elektrycznej i innych operacji zabezpieczających przed wahaniami na hurtowym rynku energii elektrycznej, z wyłączeniem wszelkiego wsparcia udzielanego przez państwa członkowskie.*

Przywoływane rozporządzenie dostrzega doniosłą rolę jaką odgrywają porozumienia dokonywane w ramach swobody kontaktowej przez uczestników obrotu energią elektryczną. Porozumienia te stanowią swoiste „ubezpieczenie” uczestników rynku, w ramach których, działając racjonalnie, rezygnują oni w perspektywie krótkoterminowej z potencjalnych dodatkowych zysków albo oszczędności na rzecz długoterminowej stabilności prowadzonej działalności gospodarczej. Mając to na uwadze polski ustawodawca nie może nie dostrzegać pozytywnych aspektów jakie wynikają z tej formy organizowania się przedsiębiorców w związku z obrotem energią elektryczną. Podmioty te biorą na siebie dobrowolnie zadania jakie w klasycznym ujęciu tego rynku realizowane są przez system służący dystrybucji pomocy publicznej.

Podkreślenia wymaga, że przywołane w Rozporządzeniu Rady operacje zabezpieczające przed wahaniami cen na hurtowym rynku energii elektrycznej, stanowią realną alternatywę dla systemów wsparcia odnawialnych źródeł energii, dając możliwość całkowitego urynkowienia tego sektora. Upowszechnianie tych mechanizmów rynkowych, obecnie znajdujących się na początkowym etapie rozwoju, przyczynia się więc w sposób bezpośredni do ograniczenia kosztów dla odbiorców końcowych, związanych z funkcjonowaniem systemów wsparcia. Rozwiązania te są pożądane z punktu widzenia rozwoju krajowego systemu elektroenergetycznego oraz w kontekście sytuacji odbiorców końcowych energii elektrycznej, należy więc wypracowywać odpowiednie standardy i rozwijać te instrumenty w sposób harmonijny zamiast doprowadzać do ich unicestwienia

W konsekwencji nieuwzględnienia wirtualnych umów sprzedaży energii elektrycznej dojdzie do sytuacji, w której ograniczona czasowo interwencja o charakterze regulacyjnym, przełoży się na unieważnienie umów o wieloletnich okresach obowiązywania, obejmujących znaczące wolumeny energii elektrycznej. W przeciwnym razie wytwórcy byłiby zobowiązani do rozliczania się z wirtualnych, w praktyce niezyskiwanych przychodów. Powyższe wpłynie niekorzystnie zarówno na wytwórców energii w instalacjach odnawialnych źródeł energii, jak i odbiorców końcowych, którzy w ten sposób ograniczają swoje ryzyko wynikające z wahań cen energii na rynku hurtowym. Krytycznie ocenić należy więc sytuację, w której projektodawca całkowicie ignoruje obecne w obrocie prawnym opisane powyżej bilateralne umowy.

Proponowana poprawka przeciwdziała ryzyku polegającemu na eliminowaniu z obrotu umów wirtualnej

dostawy energii, a tym samym ryzyku ponoszenia wyższych kosztów przez konsumentów energii, którzy działając zapobiegliwie zawarli tego rodzaju umowy. Odbiorcy, w szczególności znaczący konsumenci energii, zużywający ją na potrzeby procesów produkcyjnych nie powinni być wbrew ich woli wtłaczani w ramy mechanizmu interwencyjnego, który w praktyce zamiast łagodzić skutki kryzysu energetycznego, spowoduje zwiększenie ich kosztów w związku z narzuceniem cen maksymalnych przewidzianych w projekcie. Zwiększony koszt zakupu energii dla tych podmiotów, który nie będzie kompensowany z uwagi na wyeliminowanie z obrotu umów wirtualnej dostawy energii z pewnością znajdzie negatywne przełożenie na zdolność utrzymania miejsc pracy i skalę prowadzonej działalności gospodarczej, co może mieć w praktyce trudne do oszacowania skutki gospodarcze w perspektywie średnioterminowej.

Poprawka nr 2 – Katalog podmiotów wyłączonych z obowiązku dokonywania odpisu (art. 22 Ustawy)

Obecne brzmienie art. 22 Ustawy zawiera katalog podmiotów wyłączonych z obowiązku dokonywania odpisu na Fundusz. Mając jednak na uwadze niejednoznaczny charakter przedstawionego do Ustawy uzasadnienia w tym zakresie, jak również brak łączników określających charakter powiązania pomiędzy poszczególnymi punktami w art. 22, rekomendujemy wprowadzenie doprecyzowania tak, by było jasne, że zwolnienie nie dotyczy jedynie wytwórców, którzy spełniają te trzy przesłanki łącznie. Postulujemy tym samym uzupełnienie brzmienia art. 22 pkt 1 – 3 o łączniki „lub” w każdym punkcie.

Poprawka nr 3 – Mechanizm rozliczeń odpisu na Fundusz (art. 23 i art. 24 Ustawy)

Odnosząc się do szczegółowych zapisów dotyczących obliczania i przekazywania odpisów na Fundusz, o których mowa w art. 23 oraz w art. 24 Ustawy, postulujemy, by odpis obliczany był dla okresu miesięcznego, nie dobowego. Powyższe pozwoli na uniknięcie nadmiernych obciążeń administracyjnych, jakie stanowiłaby konieczność rozliczeń danych w ujęciu dobowym, jak również fakt, że okres miesięczny lepiej odzwierciedla wartość sprzedanej energii. Miesięczny sposób rozliczenia jest ponadto tożsamy z miesięcznym terminem przekazywania odpisów na Fundusz.

Jednocześnie postulujemy, by termin z art. 24 ust. 1 został wydłużony do 15 dnia każdego miesiąca. Powyższe jest konieczne ze względu na fakt, że do 10 dnia miesiąca przekazywane są dane pomiarowe przez operatorów sieci, w oparciu o które realizowane jest bilansowanie fizycznie dostarczonego przez wytwórcę wolumenu po zamknięciu danego okresu rozliczeniowego. Obecny, 5-dniowy termin jest w ocenie Stowarzyszenia niewystarczający.

Poprawka nr 4 – Mechanizm rozliczenia limitu ceny dla spółek obrotu

- 1) w art. 23 w ust. 1 po wyrazach „art. 21” dodaje się wyrazy „ust. 1”
- 2) w art. 23 w ust. 2 po wyrazach „art. 21” dodaje się wyrazy „ust. 1”
- 3) w art. 23 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Odpis na Fundusz, przekazywany przez podmioty, o których mowa w art. 21 ust. 2, ustala się zgodnie z następującym wzorem:

$$OF_d = W_d * (\overline{X_{CRd}} - \overline{X_{CBd}} - PMOZE_A - PMOZEBIO - PMEF) - 0,1 (\overline{X_{CBd}} + PMOZE_A + PMOZEBIO + PMEF),$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

OF_d – odpis na Fundusz w danym miesiącu,

W_d – wolumen sprzedaży energii elektrycznej w danym miesiącu,

$\overline{X_{CRd}}$ – średnią ważoną wolumenem cenę rynkową sprzedanej energii elektrycznej w danym miesiącu dla podmiotu, o którym mowa w art. 21,

$\overline{X_{CBd}}$ – średnią ważoną wolumenem cenę rynkową zakupionej energii elektrycznej w danym miesiącu dla podmiotu, o którym mowa w art. 21,

$PMOZE_A$ – jednostkowy rynkowy koszt umorzenia świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii wyznaczany jako iloczyn średnich ważonych wolumenem cen $PMOZE_A$ [zł/MWh] z transakcji sesyjnych i pozasesyjnych zawartych w danym miesiącu publikowanych przez Towarową Giełdę Energii S.A. i minimalnej wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w 2023 r. określonego w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2022 r. poz. 1378 i 1383), zwanej dalej „ustawą o odnawialnych źródłach energii”,

$PMOZEBIO$ – jednostkowy rynkowy koszt umorzenia świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej w biogazowniach rolniczych wyznaczony jako iloczyn stawki opłaty zastępczej [zł/MWh] obowiązującej za dany miesiąc i minimalnej wielkości udziału ilościowego sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w 2023 r. określonego w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy o odnawialnych źródłach energii,

$PMEF$ – jednostkowy rynkowy koszt umorzenia świadectw efektywności energetycznej wynikających z efektywności energetycznej wyznaczony jako iloczyn stawki opłaty zastępczej [zł/toe], o której mowa w art. 11 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 2166), przekształconej do jednostki [zł/MWh] i określonego procentowo wymaganego minimalnego obowiązku dla danego roku dostawy określonego w tej ustawie,”

4) w art. 23 ust. 3 skreśla się wyrazy „oraz dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 21 ust. 2,”

Uzasadnienie

Mechanizm obliczania maksymalnego poziomu możliwych do uzyskania dochodów nie powinien być tożsamy dla wytwórców i przedsiębiorstw obrotu, z uwagi na znacząco odmienne parametry funkcjonowania tych podmiotów na rynku energii, które w sposób bezpośredni przekładają się znaczące różnice w zakresie skutków finansowych stosowania przywołanego mechanizmu.

Należy podkreślić, że immanentnym kosztem zakupu energii elektrycznej przez przedsiębiorstwa obrotu, będące jednocześnie podmiotami zobowiązanymi do umarzania określonych instrumentów, pozostaje koszt nabycia świadectw pochodzenia czy certyfikatów efektywności energetycznej. Mając na uwadze powyższe, konieczne jest uwzględnienie powyższego w ramach obliczania maksymalnego pułapu możliwej do uzyskania przez przedsiębiorstwa obrotu marży. Nieuwzględnienie przywołanych kosztów spowoduje, że koszt zakupu przywołanych certyfikatów skonsumuje możliwą do uzyskania przez przedsiębiorstwa obrotu marżę.

Zmiana mechanizmu rozliczeń z granulacji dobowej na miesięczną, ma na celu uwzględnienie specyfiki działalności przedsiębiorstw obrotu, dla których powszechną praktyką jest realizowanie zysków w dni robocze i odnotowywanie straty w dni wolne od pracy. Funkcjonowanie przywołanego mechanizmu limitu ceny w oparciu o rozliczenia dobowe prowadziłoby do dokonywania odpisów w oparciu jedynie o dni z notowanym zyskiem, co w ogólnym bilansie działalności tych podmiotów byłoby bardzo niekorzystne i mogłoby skutkować ich niewypłacalnością.